

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. C.**, zastoupen JUDr. Radkom Reschem, advokátem, se sídlem Podolská 124/496, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003, č. j. 6 Az 2/2003 - 14,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** JUDr. Radko Reschovi, advokátu, se sídlem Podolská 124/496, Praha 4, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2001, č. j. OAM - 8042/VL - 11 - P10 - 2001, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu řízení za příčinu svého odchodu z vlasti označil ekonomické potíže vyplývající pro něho z rozvodu s bývalou manželkou. Od té doby totiž neměl kde bydlet a nebyl schopen ani nalézt zaměstnání. Asi po dvou letech od těchto událostí se rozhodl odecestovat do České republiky, kde pobýval nelegálně, a o azyl požádal kromě výše uvedeného též s cílem legalizovat si pobyt zde. Žalovaný proto po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítal porušení

jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a § 24 zákona o azylu. Konkrétně uvedl, že žalovaný nedostatečně přihlédl k závažnosti jeho osobní situace v zemi původu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze blíže označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Konstatoval, že v postupu žalovaného neshledal vady, které by spočívaly v tom, že by nebyly dostatečně shromážděny podklady pro rozhodnutí nebo že by při jejich získávání byl porušen zákon. Naopak soud shledal správným závěr žalovaného, že potíže, které v průběhu řízení před žalovaným stěžovatel popsal, nezakládají opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 téhož zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhal jeho zrušení a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nařízení jednání ve věci a ustanovení zástupce pro řízení. V jejím odůvodnění opětovně uplatnil vady řízení před žalovaným, zejména nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a neúplné shromáždění důkazů.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis, zejména vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

K žádosti stěžovatele, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek podkladů rozhodnutí, aniž by bylo potřebné nařizovat ústní jednání.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námítky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo

je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Městský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Ani sám stěžovatel v žalobě či kasační stížnosti konkrétně neuvádí žádné návrhy na doplnění dokazování, ani nevymezuje, v jakém směru by měl být zjištěný stav věci doplněn a v čem měl žalovaný při jeho vyhodnocení pochybit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k obsahu stěžovatelových výpovědí byl skutečný stav věci zjištěn řádně a přesně a závěry žalovaného mají oporu v obsahu správního spisu.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právnímu zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2004, č. j. 6 Az 2/2003 - 32, nebyla přiznána, neboť se nároku na ni výslovně vzdal podáním ze dne 20. 10. 2005.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu